

TANRISIZ BİR DÜNYANIN MUCİZELERİ

ANDREW MCGAHAN

ÇEVİREN: KEREM IŞIK

livefa
yayınevi

Andrew McGahan Dalby, Queensland’de doğdu ve Victoria’da 2019 yılında elli iki yaşındayken öldü. İlk romanı, *Praise* (1992), 1991 *Avustralya/Vogel* Edebiyat Ödülü’nü ve yayımlandığı bölgede en iyi ilk kitaplara verilen Commonwealth Ödülü’nü kazandı. İkinci romanı *1988* (1995) ilkinin devamı niteliğindedir, üçüncü romanı, *Last Drinks* (2000) ise aralarında *The Age* Yılın Kitabı Ödülü ve *Courier-Mail* Yılın Kitabı Ödülü de olmak üzere çok sayıda ödüle aday gösterildi, ve Ned Kelly Suç Yazını Ödülü’nü kazandı. *Beyaz Dünya* 2004 yılında yayımlandı ve 2005 Miles Franklin Edebiyat Ödülü’nü, Commonwealth Güney Doğu Asya ve Güney Pasifik Bölgesi Yazarlar Ödülü’nü (Kurmaca dalında) ve *Courier-Mail* Yılın Kitabı Ödülü’nü kazandı. Aynı zamanda Queensland Premier Edebiyat Ödülü’nün de kısa listesine kaldı. McGahan’ın beşinci romanı, *Underground*, 2006 yılında yayımlandı ve kurmaca dalında Queensland Premier Edebiyat Ödülü ile Aurealis Ödülü’nü kazandı. 2009 yılında yayımlana *Wonders of a Godless World* çok ses getirdi ve Aurealis Ödülü’nü kazandı. Son romanı *The Rich Man’s House* 2019 yılında yayımlandı. McGahan’ın ödüllü metinleri arasında aynı zamanda tiyatro oyunları ve *Praise* adlı romanının senaryosu da bulunmaktadır.

Kerem Işık, 1976, İzmir doğumlu. Üniversitede Kimya Mühendisliği okudu. “Kaos” üzerine yaptığı tez çalışmasıyla Fizik yüksek lisansını tamamladı. Öyküleri *kitap-lık*, *Varlık*, *Notos Öykü*, *Eşik Cini*, *Özgür Edebiyat* dergilerinde yayımlandı. İlk kitabı *Aslında Cennet de Yok* 2010 yılında Yapı Kredi Yayınları etiketiyle yayımlandı. İkinci kitabı *Toplum Böceği* ile 2012 *Haldun Taner Öykü Ödülü*’ne layık görüldü. 2015 yılında üçüncü öykü kitabı *Iskalkı Karnaval*, 2020 yılındaysa ilk romanı *Dünyanın Güçlü Tarafı* yine Yapı Kredi Yayınları tarafından yayımlandı. Aralarında *Nadine Gordimer*, *Salman Rushdie*, *André Aciman* ve *Rollo May*’in de bulunduğu pek çok yazardan otuzu aşkın çevirisi yayımlandı. Nisan 2021 tarihinden bu yana İzmir’de kurulan Livera Yayınevi’nin Genel Yayın Yönetmenliğini yürütüyor.

1

Yetim o gece, Yabancı daha hastaneye gelmeden bir şeyler olduğunu farkındaydı. Fırtına mevsiminin başlarında sıcak bir akşamdı ve tüm gün tuhaf bir şekilde huzursuz hissetmişti. Dikkat çeken bir diğer durumsa yaşlı doktorun her zamanki paydos saatini epey geçirip odasında sessizce oturarak ara sıra bir şeyler içip radyo dinliyor olmasıydı. Akşam yemeği boyunca ve günbatımından sonra ve hatta arka odaların ışıkları kapatılıncaya kadar orada beklemişti, o saatlerde yalnızca Yetim ve gece hemşiresi hâlâ ayakta olurdu.

Gece hemşiresi sinirliydi çünkü çoğu akşam odasında elinde bir şişe ve radyoyla oturan *kendisi* olurdu fakat şimdi çalışıyormuş gibi yapması gerekiyordu. Yetim de mutlu değildi çünkü gece hemşiresi meşgul görünmek için onun tek başına gayet rahat yapabildiği işlere karışıp duruyordu. Ve tuhafılığı sezinleyen yatan hastalar da ona sorun çıkarıp duruyordu – yataklarından kalkıyor, pijamalarını çıkarıyor, koridorlarda dolaşip duvar diplerine işiyorlardı.

Görevine sadık bir şekilde Yetim kıyafetleri topluyor, hastaları giydiriyor ve yerleri siliyordu ve her zaman olduğu gibi ağzından tek kelime çıkmıyordu. Hastaların elbette ki söyleyecek çok şeyleri vardı fakat Yetim zaten onları anlayamıyordu. İlerleyen saat, sıcak ve alış-

lagelmişin dışındaki olaylar nedeniyle içlerindeki delilik boğazlarında birikip sözlerini bulanıklaştırıyordu.

Kızın kendi deliliği de capcanlıydı. Ayaklarının altında titreşip kıpırdadığını hissedebiliyordu. Sanki yerin derinliklerinde bir yerde dev bir makine uğulduyordu. Titreşimler topuklarına vuruyor, bacaklarının arasından yükseliyordu ve kendini kötü mü hissettiğini yoksa durduğu yerde orgazm olmak üzere mi olduğunu kestiremiyordu. Ama *bir şeyler* olmak üzereydi, buna emindi. Ve ziyaret gerçekleştiğinde ön kapıdan çıkmış temizlik kovanını drenaj çukuruna boşaltıyordu.

Önce kasabanın polis arabası sarsıla sarsıla yaklaşmış hastanenin ön avlusunun dışında kalan cılız ışığın orta yerine park etti. Arabaya yol vermek için Yetim'in yoldan çekilip çukura inmesi gerekti. Direksiyon başındaki komiserdi; ön panonun üzerinden somurtan tıknaz, ter içinde bir adam. Oradaki varlığı kendi başına o kadar da tuhaf değildi. Bu kadar geç saatte olmasa bile komiser sık sık uğradı. Fakat sonra beyaz renkli eski bir kamyonet yanaşmış hemen arkasına park etti ki bu hiç de alışılacak bir durum değildi. Yine de Yetim bu kamyoneti daha önce görmüştü. Hafızasını zorladı. Ve aradığını buldu. Evet! Bu ambulanstı. *Büyük* şehirdeki *büyük* hastaneden geliyordu. Hasta taşımakta kullanılıyordu.

Bir hasta! Yeni biri! Yetim elindeki kovayı fırlatıp attığı gibi kamyonetin arka kapısına yaklaşmış içeriye görmeye çalıştı.

Boşluk. Pencerenin arasından sızan karanlık. Sonra şoför belirip öfkeli tavırlarla onu uzaklaştırdı. Yetim bir an için adamın gözlerinde kendi yansımasını yakaladı. Şoför onun hastalardan biri olduğunu sandı – başı tıraşlı, üstüdeği tüylü ve sarkık göğsünü sımsıkı saran hastane kıyafetiyle kısa boylu, tıknaz bir kız.

Ha! Kız çirkindi, çatlağın tekiydi ve adam ondan korkuyordu. Yamru yumru dişlerini gösterecek şekilde bağırdı ama sonra yaşlı

doktor geldi ve hem komiser hem gece hemşiresi hem de doktor Yetim'in aslında hastalardan biri olmadığını şoföre açıklamaya başladı. Kız kanıt olarak kovasını yerden alıp uzattı. Fakat herkes onu çoktan unutmuştu bile. Gece hemşiresi ve şoför kamyonetin arka kapılarını açtı ve karanlığın içinden bir sedye tutup çıkardılar.

Üzerinde bir adam yatıyordu, görünüşe bakılırsa uyuyordu, boynuna kadar çekilmiş bir örtüyle kaplıydı. Teni solgundu ve yüzünde soğuk, sıkıntılı bir ifade vardı fakat bunun dışında nesi olabileceğine dair başka bir belirti yoktu. Gece hemşiresi ve şoför onu içeri taşıdı ama Yetim peşlerinden gitmedi. İpucu bulabilmeyi umarak polis arabasının yanında oyalanıyordu. Yaşlı doktor ve komiser kaputun üzerine eğilmiş, komiserin oraya yaydığı kâğıtları inceleyerek konuşuyorlardı. Yetim'in kolaylıkla anlayabileceği bir konuşma değildi, uzun sözcükler ve yakalamayı dahi umamayacağı kadar karmaşık göndermelerle doluydu. Fakat doktoru da komiseri de kendini bildi bileli tanıyordu. Seslerine, tavırlarıyla ruh hâllerine aşınaydı ve bunun biraz olsun faydası dokunuyordu.

Örneğin, tüm bunlara dayanarak komiserin pek de hoşnut olmadığını anlayabilirdi. Hava çok sıcaktı ve yeni bir hastayı alması için kasaba merkezine çağrıldığından bu geç saatte hâlâ çalışıyordu. Ne sıcaklığı ne de geç vakte kadar çalışmayı severdi, ayrıca kasaba merkezindeki insanlardan da hoşlanmıyordu. Onlar için *şeytanlar* sözcüğünü kullanırdı ve uyuklayan bu adam için onu birçok belge imzalayıp sorumluluğu üstlenmeye zorlamışlardı. Komiser tüm bunlar olmadan da yeterince sorumluk üstlendiğini düşünüyordu. Kirli bir tükenmezkalem uzattı. Yaşlı doktorun belgeleri imzalamasını istiyordu, uyuyan adam ancak imzadan sonra hastanenin problemi olacaktı.

Fakat Yetim'in tanıdığı en zeki insan olan yaşlı doktor tükenmezkalemi almadı. Bunun yerine çenesini sıvazlayıp çok tuhaf bir soru sordu. Uyuyan adamın bir ismi olup olmadığını bilmek istiyordu.

Bunun üzerine daha da tuhaf bir şekilde komiser ona hayal kırıklığı dolu bir bakış attı ve ardından göğüs geçirerek kalemi indirdi. Hayır, henüz kimse bu adamın ismini bilmiyordu. Bu bir gizemdi. Yetkililer kasaba gazetesine adamın fotoğrafını basmıştı ve hatta televizyonda da yayınlanmıştı fakat haftalar geçmesine rağmen arayan soran olmamıştı. Kesin olan tek şey adamın bu adadan olmadığıydı.

Bir yabancı, diye zihnine not etti Yetim ve tüm bunları sindirebilmek için harcadığı çabadan ötürü alını kırıştı. Bir *yabancı*.

Konuşma devam etti. Yaşlı doktor adamın belki de bir turist olabileceğini ortaya attı. Ne de olsa adaya her yıl giderek artan sayıda turist geliyordu. Ve üstelik adam sahilde uyuklar vaziyette bulunmuş muydu? Ama komiser başını iki yana salladı. Kasabadaki otellerin hiçbirinin bu adamla ilgili bilgisi yoktu. Havaalanındakilerin de öyle. Onu bulduklarında kıyafetleri kül olup gitmişti. Yanık paçavralar. Kasaba polisi açıklarda bir tekne yangını olduğundan şüphelenmişti. Belki de bu adam bir denizciydi.

Yaşlı doktor bir soru daha yöneltti. Bunca zamandır adam neden uyanmamış ya da konuşmamıştı? Başına aldığı bir yara mı vardı? Komiser omuz silkmekle yetindi. Bilmiyordu. Büyük hastanedeki doktorlar hiçbir şey dememişlerdi. Tek söyledikleri artık adamı orada tutamayacaklarıydı. Belki zengin ya da önemli biri olduğu ortaya çıksa kalmasına izin verirlerdi. Fakat görünüşe bakılırsa ne arkadaşı ne de ailesi vardı. Üstelik parası da yoktu. O yüzden işte şimdi buradaydı.

Yaşlı doktor en sonunda başını aşağı yukarı salladı, durumu kabullendi. Büyük hastaneyle tartışmak onun harcı değildi. Komiser kirli tükenmezkalemi bir kez daha uzattı ama yaşlı doktor hiç düşünmeden kendi kalemini çıkarıp kâğıtları imzaladı.

Yetim bir nefes verdi ve gözlerinin önünde uçuşan lekeler gördü. İşte bu kadar. Yine de doğru anlamış mıydı? Yeni hasta adını mı kaybetmişti? Bu durum neredeyse onunkiyle aynıydı! Şey, tam olarak

adını kaybettiği söylenemezdi. Ama tam olarak hatırlayamıyordu da. Ya da bir başkasınınkini. Herkesin – ve başka şeylerin de– bir adı olduğunu biliyordu elbette ama ne yaparsa yapsın, onları asla hatırlayamıyordu. Aklında yer etmeyi reddediyorlardı. Bunun deliliğinin bir belirtisi olduğunu düşündü. Büyük olasılıkla Yabancı da deliydi.

Yaşlı doktor elinde kâğıtlar, sırtı ağrıdan iki büklüm vaziyette içeri doğru yürüyordu. Yetim, başkalarının onun çok zayıf olduğunu söylediğini duymuştu. Çok çalışıyordu ve çok yaşlıydı. Üstelik hasta olduğunu da biliyordu. Asla zayıf olmayacak komiser bu esnada arabasının kapısına doğru ilerledi. Yetim'in orada olduğunu fark edince göz kırptı ve ona bir soru sordu. Yetim bu sefer onu kolayca anladı çünkü insanların ona her zaman sorduğu soruydu bu. Yakında yağmur yağıp yağmayacağını öğrenmek istiyordu.

Yetim başını kaldırıp baktı. Bakmasına gerek yoktu ama insanlar bunu bekliyordu, hatta bakmazsa biraz tedirgin olacaktı. Gökyüzü açıldı ama yıldızlar nemli hava yüzünden bulanıklaşmıştı ve sanki birazdan yağmur yüklü bulutlar belirecek, serin rüzgârlar esmeye başlayacak ve şimşekler çakacakmış gibi bir his vardı. Ne de olsa fırtına mevsimiydi. Ama Yetim işin aslını biliyordu. Atmosferdeki büyük yük anaförlerin şimdilik çok yavaş hareket ettiğini söyleyebilirdi. Bu gece ya da ertesi gece yağmur yağmayacaktı.

Başını iki yana salladı.

Komiser bir kez daha göğüs geçirdi ve yüzündeki teri sildi. Arından arabasına binip uzaklaştı; Yetim, kasaba meydanındaki küçük karakola ya da karısıyla çocuklarının beklediği evine değil de metresinin yaşadığı orman kulübesine doğru gittiğini hissetti. (Yetim hem karısıyla hem de metresiyle tanışmıştı ve metresin daha tatlı olduğunu düşünüyordu.) Kısa bir süre sonra ambulans şoförü ortaya çıktı ve sahile doğru çok daha uzun sürecek yolculuğuna başladı.

Yalnız kalan Yetim, çıplak ayaklarını kumda sürüyerek bir süre oyalandı. Arka koğuşlardan gelen uzak sesleri duyabiliyordu. Hastaların yakın zamanda sakinleşeceği yoktu. Gecenin karanlığına baktı, hâlâ huzursuzdu ve beklenti içindeydi. Dışarıda, karanlıkta bir Şey mi vardı? Toplanan bir fırtına değil de daha belirsiz bir Şey miydi?

Hastanenin aşağısında, kasabanın dağınık ışıklarını görebiliyordu. Çiftliklerin geniş karanlığıyla çevriliydiler. Ve çok daha uzakta, düzlüğün ötesindeki gökyüzünde, zengin insanların yaşayıp kimse- nin hiçbir zaman uyumadığı deniz kıyısına vuran büyükşehrin parıltısı yansiyordu.

Yetim arkasına dönüp bakışlarını yukarıya, hastanenin arkasındaki dağa dikti. Dağın eteklerindeki orman sık, karanlık ve geçit vermezdi ama yükseklerde zirve, yıldızların arasında belli belirsiz bir gölge gibi duruyordu.

Hayır, yersiz hiçbir Şey yoktu.

Ama daha bakarken bile tozdaki titremeyi tekrar hissetti, iliklerine kadar işleyen heyecanın karnını kıpır kıpır ettiğini hissetti. Ah evet, buraya doğru bir Şey geliyordu. Yetim o çılgın gülümsemesini takındı, sonra da içeri, işlerinin başına döndü.